

Det er de Bemærkninger, som jeg foreløbig finder mig foranlediget til.

Wagner: Jeg vil blot tillade mig at bemærke, at det er noget, jeg fuldstændig anerkender, at ifølge den bestaaende Lovgivning paahviler der ikke Regeringen nogen Forpligtelse til at sørge for de Mennesker, som holdes i Karantæne om Bord paa et Skib; men det er det, som forekommer mig urigtigt, at der ikke findes en saadan Foranstaltning, og jeg vil derfor henstille, om det ikke var muligt at gøre en Forandring deri. Det er ikke blot for at affommodere Passagererne, som den ærede Minister sagde, at det vil være rigtigt at træffe saadanne Foranstaltninger, men ogsaa, antager jeg, overordentlig heldigt af hygiejniske Hensyn, at noget saadant sker. Det kan ikke nægtes, at naar man er 40 Mennesker eller 44 om et Vandfad, et Haandflæde og et Vandkloset, hvori der ikke er Vand, udsætter man sig i høj Grad for at faa 40 Arnesteder for Smitten, efter at disse Folk have forladt Karantænen, som ikke varer saa længe, at man kan være sikker paa, ikke at være smittet; man udsætter sig for at faa 40 Arnesteder i Stedet for et. Det er en stor Ulempe, og det kan ikke nægtes, at der er en Fare for Samfundet. Jeg er vel bekendt med, at efter to samfulde Maanedes Forløb blev der henlagt flere Dampskibe nede ved Gedser; men det forekommer mig ogsaa at være temmelig længe at vente, og saa vidt jeg ved, maatte man vente, til det forenede Dampskibsfjelskab fik Lejlighed til at tage nogle Skibe ud af Røuten. Da Vårstiden var saa langt fremstreden, at der ikke var Brug for dem andet Steds, bleve de lagte derned, men det forekommer mig ikke at være nogen egentlig meget betryggende Foranstaltning, eller nogen Foranstaltning, der varsler synderlig godt for Fremtiden, at det skal være afhængigt af, om det forenede Dampskibsfjelskab kan undvære et saadant Skib eller finde sin Regning ved at lægge det derned. Hvis vi til Foræret, naar Skibsfarten bliver aabnet, og der sandsynligvis vil blive et meget livligt Handelsløb efter den lange Bspærring, saa Kolera, kunne vi, hvis vi ikke sørge for ad Lovgivningsvejen at træffe lidt betryggende Foranstaltninger, befrygte, at vi kommer til at vente til Efteraaret, før vi saa noget Skib henla t, hvor det er nogenlunde muligt at henlægge det. Jeg antydede selv, at det ikke er min Mening, at det Princip skulde gennemføres helt ud, at alle Passagerer, der komme ind i enhver af vore Søhavne, skulle henlægges i en passende Karantæneanstalt, men jeg tillod mig at hen-

stille; om det ikke kunde gøres paa nogle enkelte Router; og om der ikke kunde være nogen Rimelighed for, at man afviste Skibe, slet ikke gav saadanne Skibe Lov til at ligge i Karantæne, hvor Forholdene vare absolut antihygieniske. Naar den ærede Minister sagde, at efter den bestaaende Lovgivning paahvilede det os ikke at staffe Lokaler til de sunde, men kun til de syge, er det vistnok ganske rigtigt, men hvis Hufommelsen ikke svigter mig, tror jeg, at der i den sidste Lov af 1880 udtrykkelig findes bestemt, at hvis pestlignende Sygdomme findes om Bord, skulle de sunde bringes i Land og anbringes i dertil egnede Lokaler. Det kan være, at jeg tager fejl, men jeg tror, at en saadan Bestemmelse findes.

Justitsministeren (Melleman): Med Hensyn til den sidste Bemærkning fra den ærede Taler maa jeg henlede Opmærksomheden paa, at disse Bestemmelser i Loven af 1880 jo kun have Hensyn til Pesten. Denne Lov blev i det hele taget foranlediget ved den Stræf, der gik gennem hele Europa i 1879 for, at den orientalske eller indiske Pest, hvad man vil kalde det, som havde vist sig i det sydlige Rusland, skulde brede sig ud over Europa, og denne Lov anordner slet ikke Karantæne mod Kolera, som jeg før nævned, men kun mod Pesten, og til Udførelsen af denne Karantæne var det, at man foreslog en Karantæneanstalt, som var et stort og kostbart Foretagende, og som man tænkte sig, skulde være anbragt paa Halvøen Ved i Nærheden af Præsto, men Udgifterne til denne Karantæneanstalt ere gentagne Gange bleve nægtede af Rigsdagen som en ganske naturlig Folge af, at denne Stræf for Orientpesten fortog sig efter kort Tids Forløb, og saa havde man ikke lyst til at gøre denne Foranstaltning. Altsaa, en saadan Karantæneanstalt — og man tænkte kun paa en Karantæneanstalt for hele Landet, som alle Skibe skulde henvises til — er ikke kommen til at etstifiere, den har Rigsdagen ikke villet have. Hvad det øvrige angaar, som den ærede Taler bemærkede, skal jeg kun dertil sige, at naturligvis, naar der ikke var noget, der hed Bengehensyn, var der overmaade mange Ting, man kunde gøre, og som vilde bevirke, at Forholdene vare bedre, end de ere, men der er nu en Gang noget, der hedder Bengehensyn, og jeg tvivler paa, at den ærede Taler i Rigsdagen vil kunne faa gennemført Forholdsregler af den Art, han omtaler, af Hensyn til de Udgifter, det vil medføre. Den ærede Taler kan jo imidlertid, hvis han vil, til senere Behandlinger stille Un-